

Ændring, og som om det vilde være til Fremme af hele Sagen, at man lod Ekspropriationen ske paa denne Maade. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at efter Lovforslaget, saaledes som Folketinget formede det, blev det Staten, det vil sige Jordlovsudvalget, der bestemte, paa hvilken Maade Ekspropriationen skulde finde Sted, hvorledes Vejanlægget i det hele taget skulde være. Nu bliver det den paagældende Kommunalbestyrelse, der faar Afgørelsen, og man kunde tænke sig, at den i visse Tilfælde vilde benytte Lejligheden til at tilvejebringe Vejforbindelser udover dem, der ubetinget er nødvendige for de Husmandsbrug, som oprettes. Man faar vel trøste sig med, at der i al Almindelighed ikke vil være noget Modsætningsforhold mellem Kommunalbestyrelsen og Jordlovsudvalget, saaledes at Ekspropriationen vil foregaa i Overensstemmelse med Jordlovsudvalgets og de paagældende Beboeres Ønske, men man kan dog meget vel tænke sig, at en Uoverensstemmelse vil opstaa, og at Kommunalbestyrelsen som Følge af, at den faar visse Udgifter til Ekspropriationen, ogsaa vil forfølge andre Formaal end dette specielle at skaffe Vejadgang til de Brug, som oprettes.

Jeg skal efter Omstændighederne ikke gøre nogen Indvending mod, at man har forandret Reglerne for Skyldsætningen, og ikke heller imod Bestemmelsen om, at den paagældende Kommunalbestyrelse skal høres. Hvis der ikke havde være Tale om, at en saadan Tilkendegivelse fra Kommunalbestyrelsens Side muligvis kunde komme til at sinke Sagen, vilde jeg ogsaa i Almindelighed mene, at det var heldigst, at Kommunalbestyrelsen blev hørt, saaledes at den i nogen Maade, i visse Tilfælde i hvert Fald, kunde faa Indflydelse paa Udstykningen. Men jeg tror ikke, at Kommunalbestyrelsen i noget Tilfælde med Rette vil kunne gøre nogen Indsigelse gældende, og ud fra denne Forudsætning vilde den Bestemmelse, der nu udgaar, jo i Virkeligheden have tjent til at fremme Sagerne. Dette var ogsaa hele Jordlovsudvalgets Opfattelse, men det høje Landsting har nu halt en anden Opfattelse, og da denne har faaet Tilslutning hos den højtærede Landbrugsminister, maa Jordlovsudvalget bøje sig, og Folketinget kommer nu til at vedtage Lovforslaget i en anden Skikkelse end den; det fik, da det sidst var til Behandling her.

Med disse Bemærkninger kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Jeg skønner ikke, at der er nogen Grund til at lade det gaa til Udvalgsbehandling.

Ulrich: Det er jo ikke saa længe siden, vi havde denne Sag til Behandling her i Folketinget, og den Gang stillede det konservative Folkeparti sig saaledes, at det var absolut Modstander af § 6, hvorimod det ellers kunde gaa med til disse Ændringer eller rettere Tilføjelser til Loven om Bortsalg af Jord i offentligt Eje. Denne Tillægslov bebudede jeg — og det har altsaa vist sig, at jeg havde Ret — allerede den Gang, da vi havde den nævnte Lov til første Behandling i Fjor, idet Loven blev jasket igennem dette Ting paa en saadan Maade, at det var ganske indlysende, at den ikke vilde kunne anvendes i det praktiske Liv, medmindre der kom betydelige Tilføjelser og Ændringer. Jeg kan ikke se andet, end at den § 6, der nu foreligger her, er, om jeg saa maa sige, blevet svøbt noget mere ind i Bomuld, end Paragraphen var, da vi sidst havde den for her. Med andre Ord, Ekspropriationsbestemmelsen er blevet svøbt ind i et lille Lag, der skulde bevirke, at den lettere kunde glide gennem en konservativt tænkende Mand. Jeg maa nu sige, at det ikke vil lykkes for mit Vedkommende; selv om Bestemmelsen bliver hyllet nok saa meget ind og skjult nok saa godt, vil den altid kunne skinne igennem overfor mig, og jeg vil ikke kunne tiltræde den, til Trods for at mine Partifæller i Landstinget, efter hvad jeg hører, er gaaet med til det, der her foreligger. Jeg mener nemlig, at denne Bestemmelse ikke er paakrævet, og at den Skikkelse, hvori den her foreligger, er en saadan, at den vil kunne bevirke, at man ikke opnaar det, man tilsigter, nemlig at faa udlagt Vejareal. Skal Kommunalbestyrelsen nemlig efter Paalæg fra Landbrugsministeriet tage denne Sag i sin Haand, saa maa den selvsagt ogsaa være underkastet Bestemmelserne i Loven af 1853, og i denne findes der Bestemmelser, som faktisk bevirker, at Kommunalbestyrelserne aldeles ikke vil kunne skaffe den Jord til Veje, som Landbrugsministeriet ønsker, ved Udstykningen af Brugene. Jeg vil rette den Forespørgsel til den højtærede Minister: Det er vel Meningen, at Kommunalbestyrelsen, naar den faar en saadan Henstilling fra Landbrugsministeriet, fuldt ud skal følge Bestemmelserne i Loven af 1853? Det er vel ikke saaledes, at Landbrugsministeriet kan stryge dem af disse Bestemmelser, som vilde kunne virke hindrende paa Tilvejebringelsen af det ønskede Vejareal. Jeg skal nærmere oplyse, hvad de Bestemmelser i Loven af 1853, som jeg mener kan træde hindrende i Vejen, gaar ud paa. Der staar saaledes: „Dersom de omhandlede Anlæg vedkomme flere Kom-